

Tämän piti olla meidän yhteinen reissu, minun ja sinun. Olisi pitänyt tietää paremmin, sinä kun olet sinä ja minä tiedän sinut. Kaksikymmentä vuotta. Luulisi siinä ajassa toisesta löytyvän ne löytämisen arvoiset asiat. Missä mahtaa olla se mies johon minä rakastuin.. Vai olenko minä vain eksynyt, hukannut sinut matkan varrelle. Siitä kuitenkin olen varma, ettei se enää asu meillä. Ei ole asunut vuosiin, ei näiden seinien sisällä joita minä kannattelen. Ethän sinä mitään suulasta sorttia ole koskaan ollut, mutta nyt? Hyvä jos huomenta sanotaan, ainoa mistä keskustelu saadaan aikaiseksi on arjen hoitaminen. Tai sen hoitamattomuus.. Tuntuu ettemme enää edes puhu samaa kieltä, sinä et ymmärrä minua. Vai enkö minä ymmärrä sinua? Vaikea sanoa kun toinen ei osaa tai halua suutansa avata. Siinäpä sitten arvailen keskenäni viimeisimpiä oikkuja. Sataa, paistaa, pohjoisestako mahtaa tuulla? Ilmeitäkin on päivästä riippuen kaksi, mutta useimmiten vain yksi. Vittuuntunut, tai hyvin vittuuntunut. Milloin minä edes viimeksi olen nähnyt sinun nauravan? Olen minäkin virheeni tehnyt, mutta sinä sanoit antaneesi anteeksi. Tahtovasi yrittää korjata asiat. Enkä minä ylpeä ole niistä tapahtumista, en vain enää löytänyt muuta keinoa sulkea tämä kaikki ulos. Miksi sinä sanot noin, ellet todella tuota tarkoita.. Minusta tuntuu, että sinä rankaiset minua vieläkin. Helveti kolme vuotta, kolme vuotta eikä mikään ole muuttunut. Minä olen kaikkeni antanut ja rehellisesti yrittänyt, mutta minusta tuntuu ettet sinä edes ole antanut minulle mahdollisuutta. Vain muodollisen anteeksiannon, enkä minä sitä halua ellet sinä voi seistä sanojesi takana. Makkaranikin saan paistaa yksin, itsekseni ihmetellä nuotion lämmön lumeen kaivertamaa onkaloa. Sinä ja sinun puhelimesi. "Pakko vastata, töistä soittaavat" "Ei mene pitkään, yksi pieni juttu vaan" Niinpä.. Tämäkö oli sitä elämää jota itselleni haaveilin? Ei todellakaan. Vaikka lapset siihen kuuluivatkin. Lasten takiahan minä tässä vielä olen. Vetojuhtana tälle vitun sirkukselle. Minä vain kaipaisin sen toisen jonka kanssa jakaa tämä kaikki, se kuorma, mutta myös ne asiat mitkä tekevät elämästä sen kaiken arvoista. Sinä vain tunnut irtisanoutuneen siitä paikasta jonka itse halusit, jota vannoit rakastavasi. Myötä ja vastoinkäymisissä, kunnes kuolema meidät erottaa. Ei mennyt ihan niin. Piti tulla lääkäri, ei tullut. Jätin koulun kesken, se oli virhe ja vain yksin minun. Mietin sitäkin, miten ihmeessä siitä rakkaudesta mitä meillä oli, on tullut jotain näin rumaa, likaista ja satuttavaa. Enää en ole voinut sinulle sanoa sitä millä minulle on aina ollut merkitystä. Minä rakastan sinua. Nyt se lause olisi tyhjä ja arvoton. Sinne minä en halua mennä. En suostu. Läheisyys? Läheisyys on seksiä? Minä tahtoisin toisen osoittavan sen rakkauden minulle, kaikin tavoin. Nyt seksi on velvoite ja siitä tulee vain käytetty olo. Saa minut tuntemaan itseni likaiseksi. Se sattuu. Noh, pian tämä "yhteinen" reissu on ohi. Sovita toki niitä länkiä jollekin toiselle aasille.